

Publicerad 2006-08-27 12:06 av stefan.g

Du är...

Du är ett föremål, ett blomster som höjer rösten för att vilja leva. Men du faller bort från din innerliga existens att tro, att det inte är mer än så. Tanken fastnade och blomstret fick inte längre fäste på den blanka hårda ytan. Kylan stötte till slut bort det sista av liv som kunde kallats liv. År gick och ingen kunde till slut känna igen det som en gång var, resligt stolt och vackert! Tills en dag då vintern for genom ben och märm. Då hände det sig att något där inne ropa! Törsten var enorm, att åter vilja andas och leva. Plötsligt började den hårda ytan brista och ur den sårade utmärglade ytan började små gröna blad tränga fram. Livet hade kuvats stötts undan men bara för ett litet litet tag. Saven som funnit nya vägar hade nu tagit rejäl fart. Kronan på verket gav skydd till allt det som stötts bort från att bli vad det verkligen var tänkt till att bli. -Du är just mer än vad andra ser, du är just du! -Kom ihåg det, sa hon ömt till de sina runt omkring.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stefan.g med Poeter.se id #8785 innehar upphovsrätten